

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/182/2016
Identifikačné číslo spisu:	7105207945
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7105207945.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. C., bývajúceho v Y., zastúpeného JUDr. Ing. Petrom Holéczym, advokátom so sídlom v Košiciach, Vojenská č. 5, proti žalovanej Slovenská pošta, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta č. 9, IČO: 36 631 124, o zaplatenie 15 898,26 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26 C 62/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2015 sp. zn. 5 Co 79/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. septembra 2014 sp. zn. 26 C 62/2005-289 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 122,68 eur so 16,50 % úrokom z omeškania od 15. júna 2002 do zaplatenia, 36,38 eur so 16,50 % úrokom z omeškania od 15. júla 2002 do zaplatenia, 163,55 eur so 16,50 % úrokom z omeškania od 15. augusta 2002 do zaplatenia, 72,76 eur so 16,50 % úrokom z omeškania od 15. septembra 2002 do zaplatenia, 72,76 eur so 16,50 % úrokom z omeškania od 15. októbra 2002 do zaplatenia, 72,76 eur so 16 % úrokom z omeškania od 15. novembra 2002 do zaplatenia, 72,76 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. decembra 2002 do zaplatenia, 302,30 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. februára 2003 do zaplatenia, 302,30 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. marca 2003 do zaplatenia, 302,30 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. apríla 2003 do zaplatenia, 334,83 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. mája 2003 do zaplatenia, 334,83 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. júna 2003 do zaplatenia, 334,83 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. júla 2003 do zaplatenia, 334,83 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. augusta 2003 do zaplatenia, 334,83 eur s 13 % úrokom z omeškania od 15. septembra 2003 do zaplatenia, 144,13 eur s 12,50 % úrokom z omeškania od 15. októbra 2003 do zaplatenia, 52,51 eur s 12,50 % úrokom z omeškania od 15. novembra 2003 do zaplatenia, 21,31 eur s 12 % úrokom z omeškania od 15. januára 2004 do zaplatenia, 40,56 eur s 12 % úrokom z omeškania od 15. marca 2004 do zaplatenia, 61,31 eur s 10 % úrokom z omeškania od 15. mája 2004, 61,31 eur s 10 % úrokom z omeškania od 15. júna 2004 do

zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o týchto rozhodne súd samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. mája 2015 sp. zn. 5 Co 79/2015 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a odmietol odvolanie proti výroku o trovách konania. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku súdu prvej inštancie sú správne. Podľa odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. a zásadám súdnej praxe, preto nie je nepreskúmateľný. Odvolací súd odmietol odvolanie proti výroku o trovách konania ako podané neoprávnenou osobou, nakoľko žalobcovi nebola týmto výrokom spôsobená žiadna ujma, keďže o trovách sa ešte iba rozhodne.

3. Rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), t.j. že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca ďalej namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom podľa žalobcu ide o vadu výpočtu jeho priemernej mzdy za posledný relevantný štvrtrok (za mesiace október, november a december v roku 1997). Žalobca podal dovolanie taktiež z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktoré žalobca vidí v tom, že odvolací súd aj súd prvej inštancie ignorovali a vôbec neriešili aj ostatné požiadavky žalobcu uvedené v žalobe. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, zrušil výroky č. 2 a 3 rozhodnutia súdu prvej inštancie a vec v odvolaní a dovolaní napadnutom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na nové meritórne prejednanie a rozhodnutie a priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania a trovy právneho zastúpenia za dva právne úkony vo výške 657,46 eur.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žiadala, aby dovolací súd v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie v plnom rozsahu zamietol a trovy dovolacieho konania žalobcovi nepriznal.

5. Dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.). Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

8. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej

inštancie vo veci samej (t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti) a odmietol odvolanie proti výroku o trovách konania (závislý výrok rozsudku). Dovolanie žalobcu nesmeruje proti rozsudku uvedenému v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., a preto v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 a/ až g/ O.s.p.

10. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

11. Žalobca namietal vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

12. Žalobca vyvodzoval procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že žalobcovi sa kvôli dĺžke trvania sporu a prieťahom neumožnilo prakticky konať pred súdom. Žalobca ďalej v dovolaní poukazoval na nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom z obsahového hľadiska dovolací súd túto námietku posúdil aj ako námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Žalobcom namietaná dĺžka konania bez ďalšieho vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladá. Odňatím možnosti konať pred súdom bolo treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. V súvislosti s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

15. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

16. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v

súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odvolací súd sa v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia osobitne zaoberal odvolacími námietkami. Za správny postup súdu považoval nenariadenie znaleckého dokazovania na výpočet náhrady za ušlú mzdu, pretože ide o otázku právnú. Rovnako správny bol postup pre nenariadenie znaleckého dokazovania na otázku aktuálnej výšky dôchodku žalobcu v prípade, ak by ostal v pracovnom pomere, pretože uvedená otázka nesúvisí s prejednávanou vecou. V odôvodnení sa vypořiadal aj s námietkami žalobcu uvedenými vo vzťahu k priemernému pravdepodobnému zárobku.

17. Pokiaľ je žalobcom namietaná „iná procesná vada“, tá je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalobcu.

18. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že rozsudok odvolacieho (a spolu s ním aj rozsudok súdu prvej inštancie) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

19. Námietku žalobcu, že súd prvej inštancie a odvolací súd nerozhodli o všetkých nárokoch žalobcu uvedených v žalobe (žalobca konkrétne uvádza priznanie náhrady škody z titulu nižšej výšky dôchodku v dôsledku súdom potvrdeného neplatného skončenia pracovného pomeru), považuje dovolací súd za nedôvodnú, nakoľko z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento rozhodol o celom nároku žalobcu uplatnenom žalobou (čiastočne žalobe vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol). Navyše, žalobca uvedenú skutočnosť vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nenamietal.

20. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z § 238 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť argumentácie v dovolaní o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.